

Lo programa sagastí es ben concret: consisteix en anar tirant.

—¿Conte?

—¿Conte?

Perquè las húngars una treva Crech...
¿De saber lo que agafa, s'analitza?

¡Pens! llera inv de totas breix lo y l'cultu produhi metel...
¡Infel! ¿Qué? las emi...
a Cente població tots los Aixís

La sit servador minister sequeñ...
En M... ra y alu...
peran al...
está mad...
Caurá

La que Aquell...
cércois y una veg...
Y donc...
Lo pro...
quan li...
riableme...
—Estic

Ell po...
Pero no arriba...
mens.

A l'Al...
brantlo s...
bolla, pe...
Hisenda

Lo pos...
especie...
D. Pr...
¿Y Eva...
¡La se...

Existei...
instructor...
lo curs al...
Y dich...
que 's de...
—«Ben...
satisfacci...
¡Deu...
¡Uf, quin...

colorchecker CLASSIC

calibrite

trevas se be an á cada dos per tres, davant de la gent, y fins á taula quan menjan.

mes aquell...
baixeu á

AR...
Oiga Masnou, M. Foradada, Vilá M., Ua...
ras Farreras, Prim, F. Bar...
Lo qu'envian

M. y Cama...
Pinto Badols, alias, P. P. y...
yas, Anton de...
publicarém...
o vá:—Lluís...
Ginestrá Mira...
no acaba de...
del Corral: actualitat...
Llenas: G a...
ch precís y la...
han de veur...
E. Mari Giori...
m ab gust...
parlaré...
bert Resulta...
publicació...
a república...
corosa: Per fi...

as Navas re...
una inadver...
dit senyor y...
no entregat ce...
er la firma.

20

CELONA

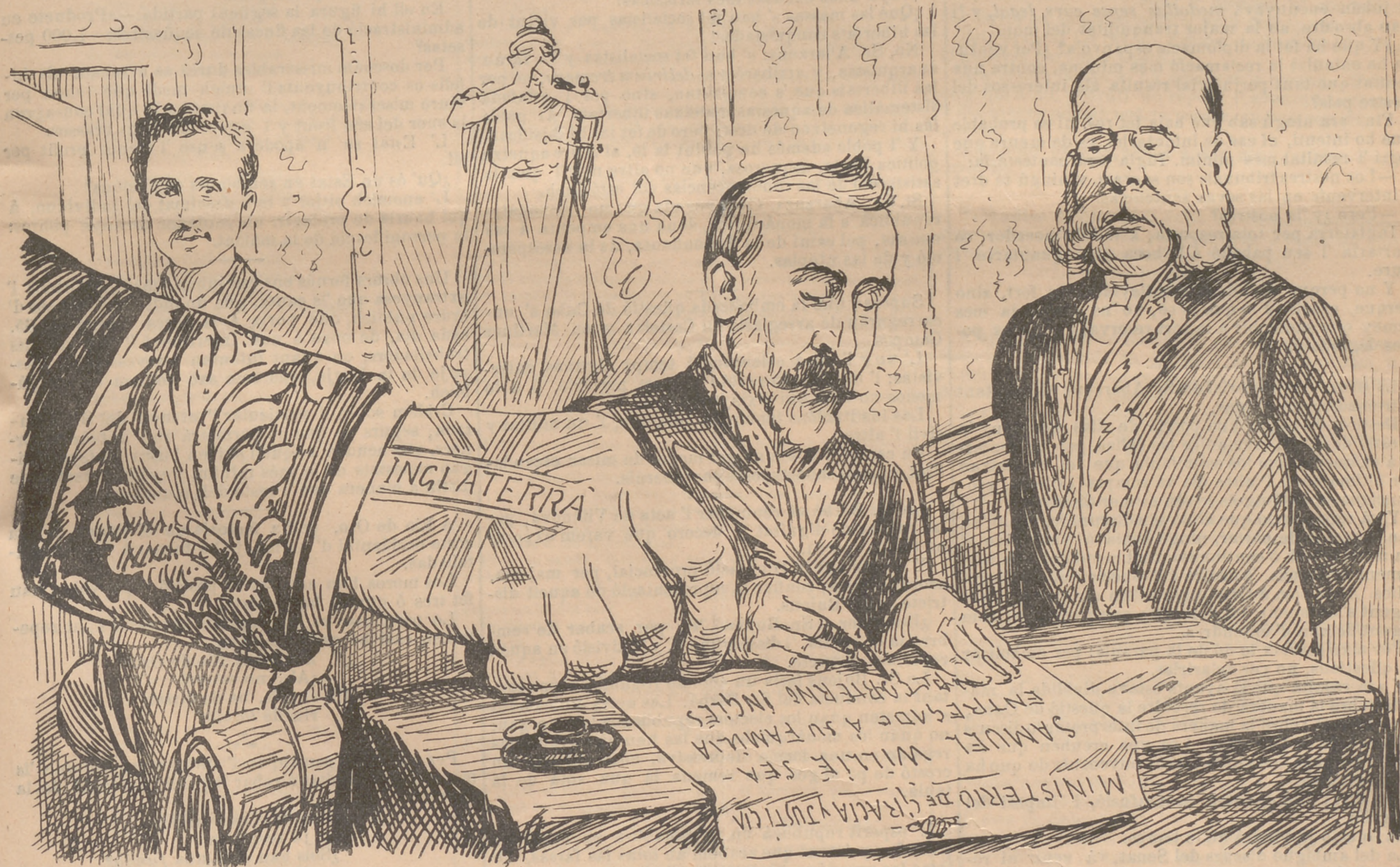
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA MÀ DEL INGLÉS

La cansó de 'n Tururut, qui gemega ja ha rebut.

CRÓNICA

N Willié, l' matador de 'n Joseph Bofill y Martorell està d' enhorabona, y se 'm figura que á pesar de la seva gravetat britànica, á horas d' ara deu riure, sino francament, per sota 'l nas.

Los metjes espanyols, fentlo passar per boig, van salvarlo del pal ó quan menos del presiri.

La diplomacia inglesa, fentlo passar per sabi, l' acaba de salvar del manicomi.

Fins ara aquí, en terra espanyola, solia dirse:—«Ancha es Castilla». Pero en Willié, quan ho senti, podrà respondre:—«Y más ancha aun ser Inglaterra.» En efecte, tal com se presenta la cosa, un ja no sab á punt fixo qui es lo que té la màniga mes ampla, si la toga dels magistrats ó la casaca dels diplomàtics.

Sigués un espanyol qui hagués anat á cometre á Inglaterra un crim per l' istil del que vá perpetrar en Willié aquí á Barcelona, y hauriam vist l' er si allà 's

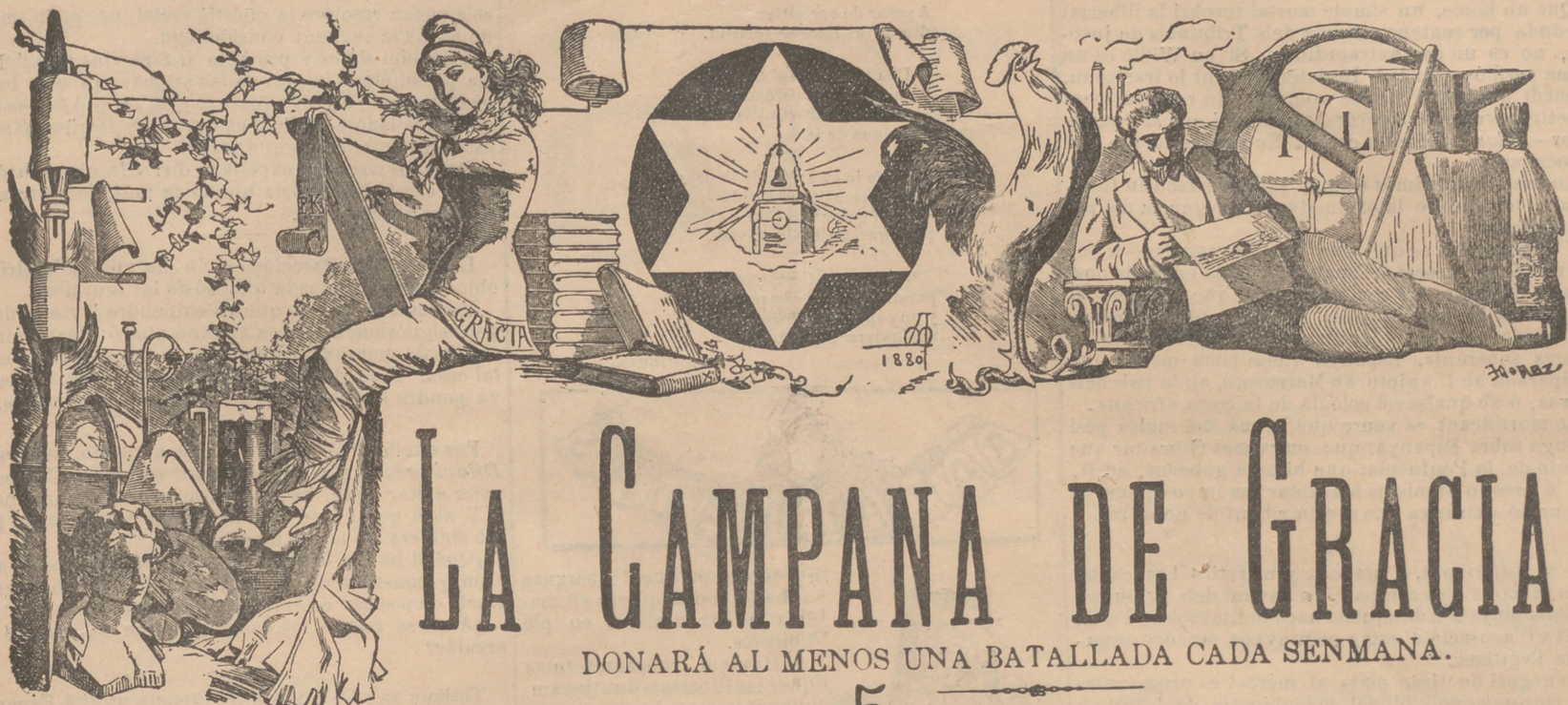
trobarian quinze metjes disposats á establir l' irresponsabilitat del reo, fundada en son desequilibri mental; 2^a si cas de trobarse aquests doctors, los tribunals de justicia acceptarian un dictamen de aquest tenor; y 3er si en cas de acceptarlo, y ser destinat lo culpable á un manicomi, se veurían atesas las reclamacions diplomáticas que pogués formular lo govern espanyol, reclamant l' extradició y la llibertat de aquell.

Y no obstant, havent succehit la cosa al revés, tot ha sigut possible...perque aquí á Espanya es possible tot, meno: que 'ls governs se preocupin de la dignitat de la nació.

—¡Ens ha ben esquinat la grua!

FALVADOR BONAVIA

— ¡Uf, quin...

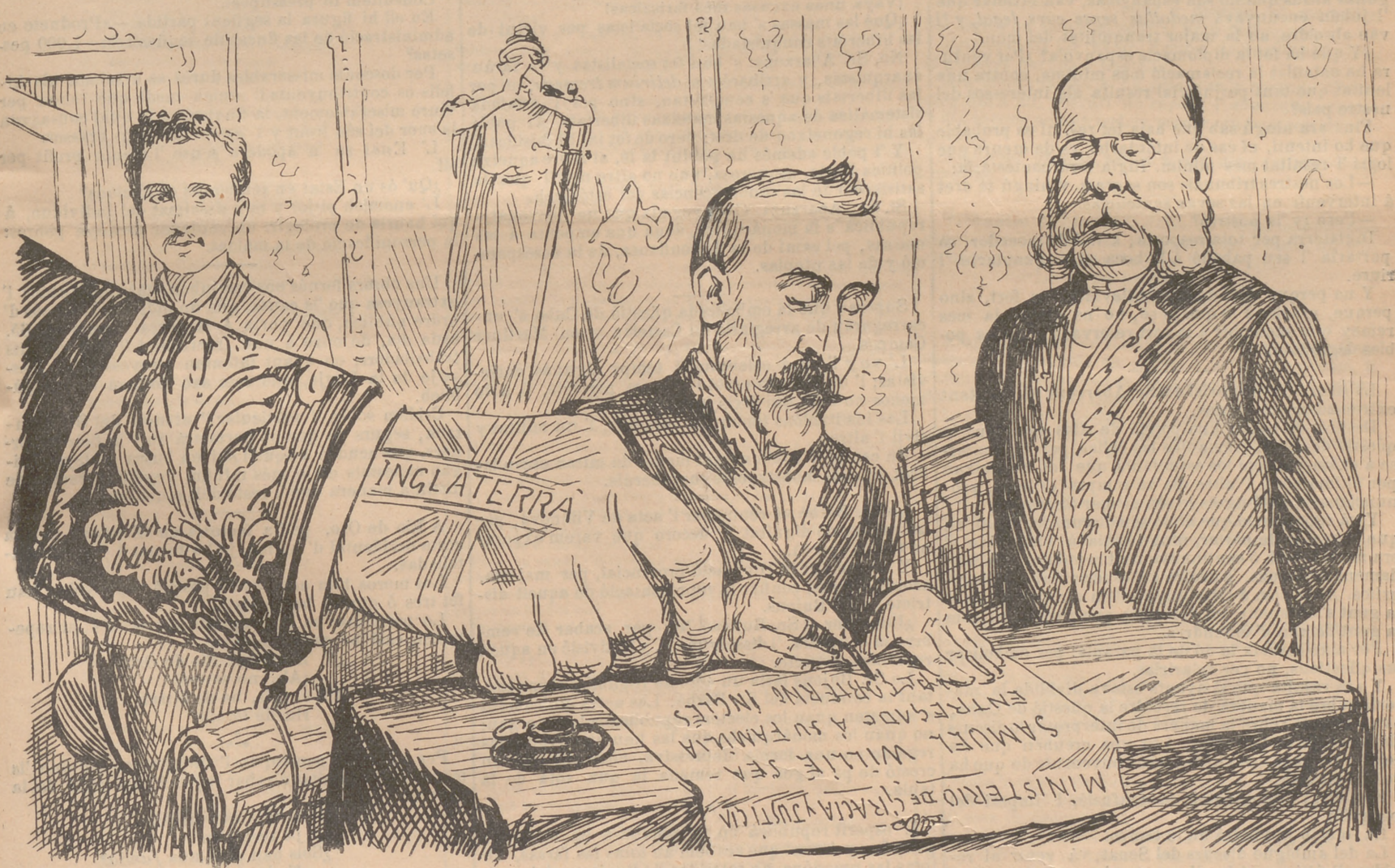
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míjt, 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA MÁ DEL INGLÉS

La cansó de 'n Tururut, qui gemega ja ha rebut.

CRÓNICA

N Willié, 'l matador de 'n Joseph Bofill y Martorell está d' enhorabona, y se 'm figura que á pesar de la séva gravetat británica, á horas d' ara deu riure, sino francament, per sota 'l nas.

Los metjes espanyols, fentlo passar per boig, van salvarlo del pal ó quan menos del presiri.

La diplomacia inglesa, fentlo passar per sabi, l' acaba de salvar del manicomi.

Fins ara aquí, en terra espanyola, solia dir-se: «Ancha es Castilla». Pero en Willié, quan ho senti, podrá respondre: «Y más ancha aun ser Inglaterra.»

En efecte, tal com se presenta la cosa, un ja no sab á punt fixo qui es lo que té la màniga mes ampla, si la toga dels magistrats ó la casaca dels diplomátichs.

Sigués un espanyol qui hagués anat á cometre á Inglaterra un crim per l' istil del que vá perpetrar en Willié aquí á Barcelona, y hauríam vist l.er si allá 's

trobarían quinze metjes dispuestos á establir l' irresponsabilitat del reo, fundada en son desequilibri mental; 2.º si cas de trobarse aquests doctors, los tribunals de justicia aceptarían un dictámen de aquest tenor; y 3.º si en cas de aceptarlo, y ser destinat lo culpable á un manicomi, se veurían atesas las reclamaciones diplomáticas que pogués formular lo gobiern espanyol, reclamant l' extradició y la libbertat de aquell.

Y no obstant, havent succehit la cosa al revés, tot ha sigut possible... porque aquí á Espanya es possible tot, meno: que 'ls gobierns se preocupin de la dignitat de la nació.

Que un home, un simple mortal recobri la llibertat perduda per sentència ferma dels Tribunals de justícia, no es un cas extraordinari. Si en Willié es un home perillós y allà a Inglaterra ahont lo trasladan, té medi qualsevol día de comprar un revólver pera repetir l'escena del carrer Ample, *allà que sus paisanitos—se las entiendan con él.* No es aixó lo que deu preocuparnos.

Lo trist, lo llastimós es que 'l poder executiu invadeix 'l terreny de la exclusiva competència del poder judicial.

Y lo depressiu es que una nació avassalladora per naturalesa s'imposi a Espanya, y trobi entre 'ls nostres governants tals complacencies, que respecte al punt de la jurisdicció penal, qu' es en tots los pobles independents una de las primeras prerrogativas de la seva soberania, Espanya quedi poch menos que equiparada ab l' Egipte, ab Marruecos, ab lo país dels Howas, ó ab qualsevol colonia de la costa africana.

Lo mortificant es veure que la mà del inglés pesi feixuga sobre Espanya: que pugui mes Gibraltar que 'l resto de la Península: que hi haja governs, en fi, que 's prestin sumissos a acceptar las imposicions de una nació extranya que s' està ribent de nosaltres.

Se n' està rihent, si senyors, y no retifo 'l concepte. No fa molts dias compareixia davant dels Tribunals inglesos un jubeu de aquella nacionalitat sobre 'l qual pesava l'acusació d' estar encunyant moneda espanyola ilegítima.

Lo negoci de tirar plata al mercat es prou tentador, perque aquell fill del concubinatge de Israel ab Albion, se dediqués ab tota tranquil·litat a fabricar duros isabelins. Lo delictu era manifest. Y a pesar de tot, los tribunals britànics, considerant que 'ls duros isabelins están a Espanya fora de circulació; pero deixant de considerar, dissimuladament, que aquelles monedas circulan per Cuba, per Puerto-Rico, per Filipinas, per totas las colonias espanyolas y per algunas altrás que no son espanyolas, van estimar que 'l jubeu encunyava medallas sense curs legal, y 'l van absoldre, ab la major tranquil·litat del mon.

Y qué ha fet la diplomacia espanyola? Per ventura ha entaulat la reclamació mes mínima, contra una lenitat que tant perjudicial resulta als interessos del nostre país?

Fins ara ningú sab que haja fet res, ni es probable que ho intenti, ni cas de intentarho, es de creure que logri 'l resultat mes mínim. Inglaterra contestaria:

—Los nostres tribunals son sagrats, y ningú té dret a intervenir en las sevas sentencias.

—Pero ¿y 'ls nostres?

Inglaterra per tota resposta, a tall de mocador, se portaria 'l seu pabelló a la boca per aguantarse 'l riure.

Y no perque aquí domini la ley del mes fort, sino perque, gracies a lo que jo sé, no 'ns queda ja mes remey que sucumbir a la sort reservada a tos los pobles degradats.

La situació ministerial del Sr. Abarzuza vá resultant extremadament cómica.

Després de passar una porció de dias estudiant la qüestió de Cuba, cremantse las cellas, per presentar-se a exámens, com los estudiants que tot ho deixan per última hora, l' altre dia vá rompre 'l silenci, pronunciant en lo Congrès lo seu primer discurs.

Y vá repetir-se lo que ab lo seu discurs del Senat, en que al acabar de parlar, ningú sabia a punt fixo si era monárquic ó continuava sent republicà. Decididament Abarzuza, 's dedica a l' especialitat dels logogrífos. Aixís com a Catalunya solém dir que «parlant la gent s' entenen», ell demostra que parlant es com la gent deixan d' entendre's.

Per aixó serveix lo dó de la paraula: per embolicar las qüestions, no per aclarirlas.

Y ara resulta que si avants estava dividida la majoria sobre la manera de resoldre la qüestió de Cuba, avuy ho está sobre la manera de interpretar lo discurs del ministre de Ultramar. Los uns creuen que ha volgut dir naps, los altres están convenses de que ha volgut dir cols.

Es a dir: l' ambigüetat, la confusió, l' imperi del logogrifo.

La solució ja vindrá ab lo temps.

La del ambigu discurs del Senat, vá venir al resoldre l' última crisis: l' apostasia poch franca en un principi, signé premiada ab una cartera ministerial.

La solució del discurs ambigu del Congrès, vindrá també quan cayga 'l ministeri.

¿Saben quina será aqueixa solució?

Los trenta mil ralets de la cessantia!

P. K.

BARREJA

M' explicava donya Emilia que un canonge de Samper,

a pesar de ser solter diu qu' es Pare de familia.

Una mare que s' exclama y una filla ben perduda.
—¿Quien es él?—Qui vols que sigui?
un fulano de la f....

Corre la veu, que de lladres s' ha aixecat una partida
—¿Y 'l govern que fa?—¿Que fa?
persegueix als periodistas.

Quan es a baix tot polítich promet mes del que pot dar, y un cop es a dalt no dona ni siquiera 'l Deu te guard.

AGUILETA.

L' li sabém perque l' Abarzuza s' ha fet monárquic: ell mateix ho ha declarat en plé Congrès.

«Haviam conseguit totas quantas llibertats desitjavam, apoyantnos en las massas, y ara que las massas s' han fet socialistas havém de afirmar aqueixas mateixas llibertats.» Y sobre-tot la llibertat de menjar del pressupost. ¿No es

verí ar, D Bonaventura?

¡Vaya unas excusas més farisaicas!
¿Qué las massas s' han fet socialistas per virtut de las llibertats conquistadas!

No, Sr. Abarzuza: s' han fet socialistas y 's farán anarquistas, y arribarém al *delirium tremens*, no per las llibertats que 's conquistan, sino per l' estafada sistemática de aquestas mateixas llibertats. Al poble las hi regoneixen de dret; pero de fet las hi falsifican.

Y 'l poble ademés ha perdut la fé, al veure aqueixa política bruta, asquerosa, que no altre móvil que la satisfacció de las concupiscencias del estómach.

Si, Sr. Abarzuza. Cada vegada que un personatge republicà s' fa monárquic, dona una empenta a las massas, pel camí de la desconfiansa, de la desesperació y de las utopias.

Suposan que la embolicada qüestió de Cuba s' encarregaran de arreglarla en Castelar y en Martinez Campos.

L' un y l' altre celebran fa temps algunas entrevistes; l' un y l' altre están d' acort perfecte, ó a lo menos no falta qui aixís ho suposa.

Las instituciones tenen dos curadors, l' un militar y civil l' altre.

En cambi 'l poble no pot menos de mirar escandalizat aquests monstruosos contubernis.

Lo Sr. Barbé vá renunciar l' acta de Vilanova, per las rahons de dignitat y decoro que varem exposar en temps oportú.

Y no obstant la Diputació provincial, per majoria, acordá dimars, confiar la representació de aquell districte al Sr. Bujous.

¿Per amor al Sr. Bujous? No: per acabar de sembrar la discordia, 'l dissentiment, y la divisió en aquell republicà districte.

Lo Sr. Bujous faria un acte de republicanisme imitant la conducta del Sr. Barbé. Las actas únicament s' admeten quan los electors republicans las otorgan; no quan los monárquics que las han amanyadas las regalan en una forma depressiva, com qui tira un crostó de pa al gos que remena la qua sola de la taula.

L' esperit republicà no 's restablirà en lo nostre país, fins y a tant que acabém ab totas las farsas, ab totas las pressions, ab totas las indignitats del caciquisme.

Ab los barateros electorals se deshonra qui s' hi frega.

¡Cosas dels imperis! No fa quinze dias que tot Russia plorava, ab motiu de la mort del Czar.

Y l' altre dia tot Russia reya y celebrava grans festes, ab motiu del casament del seu fill.

Tota una nació supeditada als accidents de una sola familia.

Está vist: aixís com en molts païssos lo rey es un ninot, en molts altres lo ninot es el poble.

Cada vegada que la gent d' iglesia pretenen qu' ells

sols poden resoldre la qüestió social, no puch menos de ferme la següent consideració.

Fá dinou sigles y prompte 'n farà vint que l' Iglesia posseheix l' imperi de las ánimas. ¿Y que ha lograt fins ara, ab tot aquest temps, en pró de las classes treballadoras? ¿Cóm es que avuy la qüestió social está més embrollada que may?

Poch los costa als capelláns dir: «Nosoltres farém.» En cambi 'ls costaria una mica més, demostrar que han fet alguna cosa.

L' arcalde de Barcelona se 'n ha anat a Madrit al objecte de gestionar la qüestió de las murallas.

Y lo mes bonich es que vá empendre 'l viatge de repent sigilosament, sense avisar a ningú. Pochs minuts avants de marxar se trobava a la Casa gran, com si tal cosa. Y tot de un plegat vá anarse 'n a l' estació, vá pendre bitllet, y cap a Madrit faltan arcaldes.

Per explicar un viatge realizat ab tanta reserva, lo *Diluvi* pren la paraula, afirmant que 'l Sr. Collaso vá voler evitar que li fessin una manifestació imponent.

Y aixó que ningú fins ara havia proposat, ni parlat siquiera de la tal manifestació.

¿Què li ha fet lo Sr. Collaso al seu defensor acérrim y constant de la premsa de Barcelona; que tracti de posarlo en ridícul de aquesta manera?

¿Aixís se pagan los carmetlets que 's reben de un arcalde?

Tothom sab ab quanta freqüencia aquí a Espanya s' embargan las fincas dels contribuyents que no poden satisfer la contribució que se 'ls imposa.

Hi ha provincias enteras que tenen una quarta part de las fincas embargadas.

Ara bé, ¿saben quin producte li donan al Estat aqueixas fincas?

Consultem lo pressupost.

En ell hi figura la següent partida:—«Producte en administració de las fincas de seqüestros:—1,000 pesetas»

Per doscents misserables duros se arrebatava als infelissos contribuyents l' únic medi que tenen per viure miserablement, la finqueta a la qual consagran la suor del seu front y l' esforç dels seus brassos.

L' Estat se 'n apodera sense 'l menor profit per ell.

¿Qu' es un Estat en semblants condicions?
L' enemich pitjor y mes desalmat del individu, a qui hauria de protegir: un verdader escanya pobres: la personificació de la maldat.

Uns obrers fornés ens escriuen, manifestantnos l' extranyesa que 'ls causa, que un individu del cos d' ordre públich, que porta a la gorra 'l número 65, cada dia, de onze a una interrompi 'l pas de dits treballadors, en quant intentan atravesar lo Pasatje de la Llotja, que com sab tothom es siti públich.

Cridém sobre 'l particular l' atenció del Sr. Plantada, segurs de que no permetrá que 'ls fadrins fornés, que acuden a aquell siti en busca de feyna, sigan molestats en lo més mínim, veyentse tractats de distinta manera que 'l resto dels ciutadans.

A Rio de Oro, petita factoria qu' Espanya té a la costa occidental d' Africa, ja ha tornat a haverhi clatelladas.

Los moros han assaltat la posició espanyola y han fet tres ó quatre barbaritats.

Lo particular es que aquests successos s' hi repeixen casi bé cada senmana.

¿Y 'n diuen Rio de Oro?

¡Ah, no senyó!
Tot lo més, ha de dirsen riu de llautó.

Per xó, no 's pensin; en l' últim atach diu que 'ls moros s' han limitat a robar la funda del canó de la factoria.

Si la cosa es verídica, ja respirém.
¿Sols han pres una funda?
No 'ns hi enfundém.

Lo nostre Ajuntament volia fer un Assilo nocturn pels pobres.

Y encare no l' ha comensat.

Lo nostre Ajuntament volia fer un palacio pels lleons del Parch.

Y un dia d' aquests ja estará llest.

Llegidas las dos noticias, lo comentari aquí sobra.
Val molt mes ¡ay! ser lleó que pobre.

—Desseguida qu' en Cánovas y en Silvela tornin a fer las paus—sembla que ha dit algú que ho pot sa-

piguer—los conservadors pujarán altra vegada al candelero.
¿Qué ho creuen vostés?

Jo no; perquè si la cosa en efecte fos vritat, no n'aria poch de temps que s' haurien ja abressat!

LA QUESTIO DE LAS MURALLAS

L' alcalde de Barcelona pren lo tren per 'ná á Madrid, y al posá 'l peu al estribo, enérgich y decidit,
—Vaig allá—diu—per fé entendre als que 'ns volen explotá que de la ciutat dels condes ningú jamay se 'n riurá. Ens demanan una cosa que en justicia no devém, y per més que allá s' hi empenyin aquí no la pagarem.—

Ditas aquestas paraulas l' alcalde 's fica al wagó; llensa 'l toch de despedida la esquella de la estació, y 'l tren, dant una estrabada, se disposa á caminar, mentres la máquina xiula...
(¡Bona ocasió per xiular!)

Ja tenim lo nostre batlle á la vila de Madrid: se raspalla las sabatas, se posa 'l millor vestit, se cargola bé 'l bigoti, se perfuma 'l mocadé y ¡cap á veure 'l ministre y á parlar de la qüestió!
—Bonas tardes. Soch l' alcalde de Barcelona, y sols vinch per dirli quatre paraulas sobre 'ls propósitos que tinch.
—Aixó es lo que jo desitjo: ¿qu' es, donchs, lo que pensa fer?
—Molt senzill: llamarme andana y no darli cap diner.—

Lo ministre 's posa á riure, com si ja s' ho hagues pensat, y seguidament exclama ab molta tranquil·litat:
—¡No pagar!... Tots los que deuen, al sé en lo crítich moment, formulan poch mes ó menos aquest mateix pensament.
—¡No pagar!... ¡Com si pensancho no hi hagués ja apelació y per xó sol caduquessin los drets del acreedó!—

L' alcalde ab accent terrible replica enérgicament; pero 'l ministre 'l desarma y li diu alegrement:
—No sigui tossut don Pepe: l' Estat si s' ho pren á mal, pot doná un disgust molt serio á la seva capital. Nosaltres tenim la forsa vostés tenen los diners: si la cosa s' embolica, ¿quí será 'l que hi perdrá mes?
—Es que la seva exigencia té ja massa proporcions... ¿Ahont s' ha vist demanarnos de cop mes de cinch milions?
—¿Y... si fèssim una cosa?
—¿Quina?... Parli ab claretat.
—¿Si d' aquesta suma, al menos ne paguessiu la mitat?
—Encare trobo qu' es massa. ¡Dos milions y mitj!... ¡quin munt!
—Vaja, va 'l última dita: callin... y páguinne un.
—¿Qué? ¿ab aixó ja s' accontenta?
—Si: 'ls ho faig com un favor.
—¡Tóquila, senyor ministre!
—¡Tóquila, alcalde mayor.

Don Pepe baixa la escala radiant de felicitat.
—¡Qué bé—exclama—quina dita!
¡Un milió... y ja está arreglat!...—
Entre tant l' astut ministre se recargola ribent, y mitj cayentli la baba, allá á solas va dihent:
—Lo plan que vareig trassarme m' ha resultat punt per punt... ¡Diu que cinch no pot pagarlos!
¡¡¡Si jo no mes ne vull un!!!

C. GUMÁ.

EN PRÓ DE LA CLASSE OBRERA

ON Práxedes belluga una mica la campaneta y diu, procurant donar á las sévas paraulas un tó solemne:
—¡Atenció!... L' hivern s' acosta, senyors ministres: las classes treballadoras están faltadas de recursos, y es necessari que 'l govern fassi alguna cosa per ellas.
—¿Qué vol dir?—pregunta cándidamente en Pasquín, que en materia de classes treballadoras no hi entén pilota.

—Vull dir qu' hem de mirar d' arbitrar recursos, de buscar medis, d' inventar algo que 'ls fassi més soportable l' hivern. Lo fret es lo que més exaspera la miseria; lo fret es lo que...

—Lo que més favoreix lo desarrollo dels panallóns—salta en Lopez Dominguez, que desde alló de Melilla 's dedica al gé nero cómich.

—Veyám—continúa en Sagasta—veyám si entre tots trobém alguna cosa práctica y de poch cost...—

Lo ministre de Hisenda proposa que á tots los treballadors que hi hagi en vaga, se 'ls nombri recaudadors de contribucions.

—A mi 'm sembla lo millor—diu ell:—Quan més recaudadors hi hagi, més diners recullirém...—

En Maura li fa notar que per recaudadors que nombri, si 'l país no té quartos no arregará un céntim, perquè—y li posa aquesta comparació á fi de que 'l Sr. Salvador ho entengui més bé—no basta tenir gallinas per menjar ous, sinó qu' es necessari, además, que las gallinas ponguin.

Lo ministre d' Estat pren la paraula.

—Jo soch de parer—diu ab la major formalitat,—que per distreure y tenir contenta á la classe obrera durant l' hivern, lo més senzill sería obligar á las empresas de teatros á donar entrada franca cada dia á tots los treballadors que 's trobessin sense feyna.

—No está del tot malament—diu don Práxedes rascantse la barba:—lo que hi ha, es que molts obrers deixarian expressament l' ocupació no més per poguer anar de franch al teatro... Hi ha que mirar per un altre cantó...

—Com á distracció verdaderament agradable—fa en Lopez Dominguez—jo ja 'n se una.

—¿Quina?

—La cria de canaris. Jo 'n tinch, y m' absorbeix tantas y tantas horas, que ni 'm queda temps pera ocupar-me dels assumptos del méu ministeri.

—¡Per xó van tan bé!—murmura en Maura á mitja veu y pessigantse la punta del nas.

En Sagasta diu ab bonas paraulas á ne 'n Lopez Dominguez que se 'n torni al lit, assegurantli que la cria de canaris, es més cosa de ministres desocupats que de treballadors sense feyna.

—¿Y si 's comensessin unas quantas obras públicas?—pregunta en Puigcerver.

—¡Ja ho crech!—exclama 'l president:—Ja ho crech que aixó aniria bé; pero 'ns falta la primera materia.

—¿Qué? ¿calas ó pedras?

—No senyor: diners per comprarne. La quantitat que ab aquest objecte tenim senyalada en lo pressupost es tan exigua, que encare 'ls treballadors no haurian agafat lo picot per comensar, ja 'ns veuriam obligats á ferlos parar y dirlos:—¡Alto, prou obras públicas! S' han acabat los quartos.

—Escolti—pregunta en Capdepón:—¿no podríam agabellar tots los treballadors en vaga y contractarlos com electors pel dia que haguessim de fer eleccions en alguna part?

—¡Ni 'ls mils!—respon en Sagasta ab molta vivesa:—no 'ls necessitem per res en aquells cassos. Es molt més barato y segur falsificar los resultats del escrutini.—

Tots los ministres han donat la seva opinió menos dos: en Pasquín y l' Abarzuza.

De 'n Pasquín ningú ho extranya, perquè de bonas á primeras, quan ha vist de lo que 's tractava, s' ha posat á dormir, y ara cabalment somia que las Corts li concedeixen 250 milions de pessetas més pera continuar la construcció de l' esquadra... qu' encare s' ha de comensar.

Pero en cambi, tothom se maravella del silenci del senyor Abarzuza.

—Ventureta—li pregunta en Sagasta en tó amistós:—¿cóm es que no hi diu res?

Lo flamant ministre obra un pam d' ulls ab indiscriptible sorpresa.

—¡Ay ay!... ¡Com aixó son cosas d' Espanya y jo 'm cuido únicament d' Ultramar!...

—Pero ¿no atina en res que pugui fer més soportable l' hivern al treballador?

—Si senyor: perquè no tingui fret... no hi ha com donarli llenya...—

En Sagasta se 'l mira y exclama ab acent de profunda convicció:

—¡Cóm se coneix que fa poch qu' es ministre, que te aquestas ideas tan originals!...

FANTÁSTICH.

BOLVAS

A Deu veig en la abundancia. En la miseria al dimoni y á dintre 'ls téus ulls, nineta, cel, infern y purgatori.

Lo mirall es de la dona lo més dolent conceller perquè no més li fa veure lo qu' ella vol ó preté.

Si vols que 'l mon te respecti y 't miri ab bons ulls, Amparo, freqüenta menos la iglesia y ves tot sovint al teatro.

Quan tothom dorm y jo vetillo, penso sempre ab sentiment.

¡Quants n' hi ha que més valdria no 's despertessin may més!

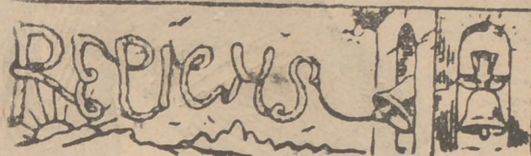
No t' esforsis en contarme amich, lo que t' ha passat perquè ja de tothom dupto que diga la veritat.

Estrellas veig en lo cel, estrellas veig en la terra. Totas blancas las de dalt y las de baix totas negras.

Quan la fulla cau del arbre per terra la fa aná al vent, fins que al últim s' esmicola y 's pudreix perfectament.

Igual passará ab la fulla la fulla de cert marqués. Del vent de la opinió pública será un quant temps lo juguet, acabant sa trista historia dintre d' un pilot de fems.

JOAN VILASECA.

escena á Madrid.

Passa un cotxe: passa un carro en sentit contrari: 'ls dos vehículs empessonan, y 'l carreter pronuncia algunas paraulas del repertori del gremi.

Del cotxe salta un senyor y dona una bofetada al carreter.

Acuden los agents de l' autoritat y detenen al conductor del carro; en cambi al senyor no li diuen res.

¿Qui era ell? Lo rey de Fransa, lo duch de Anjou, lo general Borbon y Castellví.

Ara si que ja casi s' ha guanyat la corona... Pero, creguim á mi, procuri no repetir l' aventura, perquè 'l dia menos pensat podria pescar un bon cop de xurriacas.

Y á pesar de que aspira á ser rey, podrian ferlo cardenal.

Trobantse á Lleyda 'l duch de Solferino, en una reunió de carcundas va proposar que 's resés un *Pa-re nostre* per l' ánima de D. Alfonso XII.

Lo nostre pá de cada dia

¡Viva la santa hipocresia!

A un periodista de Málaga la guardia municipal va detenirlo, y després de tancar-lo en un calabosso, li varen donar una allisada de garrotadas, que 'l varen deixar fet un Sant Llatzer.

Las pansas de Málaga fins ara havian sigut famosas; pero en lo successiu la verdadera fama corresponderá, no á las pansas, sino á las *pinyas* de Málaga.

Los japonesos han pres per asalt la ciutat de Port Arthur. Los xinos están perduts, y demanan la pau. Ja l' Inglaterra ha pres cartas en l' assumpto pera conseguirla.

¿Ho logrará?

L' Inglaterra sempre s' ha de ficar en tot lo que no la demanan. Ella divideix als amichs y uneix als adversaris.

Ella talla sempre 'l bacallá, y 's fa la part millor.

Ja veuran com Xina pagarà la festa, y 'l Japón, á pe-ar dels seus brillants triunfos, s' haurá de contentar ab las espinas.

Desde 'l carrer de Santa Llúcia, patrona dels cegos, los carlins de Barcelona han traslatat lo seu cassino á la Plassa de Sant Just.

Son inútils tots los esforços: á pesar de aquest traslado, *Sant Just* no tornarà per casa.

En Cánovas está desesperat.

Segons sembla li han dit per bon conducto que tant es que risqui com que rasqui. que no pujará al poder fins qu' estigui unit ab en Silvela.

Mes clar: en Cánovas representa la barra de dalt; y en Silvela la barra de baix.

Y fins que la boca conservadora tingui las dos barras encaixadas, no podrà masticar.

Diu lo diari de 'n Brusi que 'ls *meetings* republicans li produheixen lo mateix efecte que si de tant en tant se reunissen cert número de negres pera acordar tornarse blancs, puig l' entreteniment podria durar fins al dia del judici sempre ab lo mateix resultat.

Los republicans podrém ser sempre negres, y tenirho á molta honra.

LO DE CUBA

Ells prou diuhen que l'arreglan,
pero ja veurán després

com en compte d' adobarla
encare l' espatllan més.

Lo trist es que no logrem posarnos de acort, pera donar un disgust als monàrquichs y deixarlos blaus. ¡Tant poch que costaria!

La situació del govern cada dia va sent mes enredada. Aquí se li subleva un grup de la majoria; allà 'ls conservadors li ensenyan las dents; de Puerto-Rico no venen sino queixas; de Cuba no mes envian lamentacions...

Ja tenia rahó en Sagasta, que l'altre dia diu que deya:

—Si aixó va seguint embolicantse d' aquesta manera, no 'm queda mes fugida que ferme surtir un flor-roco.

Es lo gran recurs qu'ell té,
lo remey u iversal:
quan la cosa no va bé,
fa veure qu' està malalt.

Sembla que hi ha una pila de genera's espanyols que no volen qu' en Castellví aspiri a la corona de Fransa.

Francament, trobo que aixó es exagerar una mica las cosas.

¿Per qué s' hi han de ficar ab las aspiracions de la gent?

¿Que en Castellví aspira?
¿Quin mal els hi fa?
Per lo que aixó costa,
¡déixinlo aspirar!

En lo primer discurs que l' Abarzuza ha fet al Congrés, ha dit que si ell ha deixat de ser republicà, es perque la monarquia ha donat totas las llibertats que figuran en lo programa democrátich.

¡Per Deu, don Ventura! ¿La monarquia ha donat totas las llibertats?

No tergiversi las cosas
d' aquesta manera:
lo que ha dat la monarquia
es... una cartera.

Ara diu que a n' en Cánovas lo farán president de l' Acadèmia de la llengua.

Val mes que ho sigui de la de la llengua que de la dels fets.

¿No 'ls ho sembla?

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Mam-pa-ra.
- 2.ª ANAGRAMA.—Arnica.—Canari.
- 3.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Roquetas.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Per gran home en Prim.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans A. de Gracia, Pik-Nik y Un Sabateret; n' han endevinadas 3, Ll. Real y M. B. de R. 2, Pau Migas, J. de la Cartuixa y Filipense; y 1 no mes F. Fernandez, E. Sugranyes Giralt, Ll. M. Fontanarosa y J. C. y C.

ENDAVINALLAS

XARADA

Com a la una-dos lo mal
y als infants la tres-girada
un trago de tot m' agrada
fins cansarm de mirá al cel.

ENRICH BAUSÀ.

ENDAVINALLA

Solzament tinc una ma
y un sol pel al mitj de mí,
y ben mirat si un s' hi fixa,
naixo y moro tot sovint.

A mí may me faltan peles
sense ser banquer ni rich,
y per fi, lector, tinc esma
tant de dia com de nit.

AGUILETA.

GEROGLIFICH

LO LO

SE FAN

SI

LO LO

SE FAN

S

REY NANO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadá Gil Treberbach, V. A. de Mataró, A. de Moragas, Chemo y Ollme, M. Parareda, Rosita Orenge, Antonio Bruno, Ram d' Oliva, Antonio Bahls, Mr. Starp Aliv, A. Soler y Ribas, R. del Lumar, L. F., Pere Carreras, Pa. de Pessich, A. V. D. Premiá, Joanet Tarrés, Estudiant, A. Tilop, Un Aficionat i adaloni, Pep del Oli, M. Herreras, Leunam H. y Pep Pipas:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadá Aluas (Un barceloni), P. B. M., Miquel de las Dalls, Piñillo y C., Noy Magre, J. M. de Premiá, Pere del Prat, Pere Prats y Vila, Antonet del Vi, S. Leonart, General Gmestá, Jo Sol, y A. Suñer Teyas:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Pistacho: Va bé; ho publicarém.—Pep Sistachs: No 'ns fa 'l pes sino 'l logogrifo.—Antonet del Corral: Está bé.—Un trempat: Lo projecte com a broma es massa seri y com a serio massa de broma.—R. Fábregas: L' aprofitarém.—J. Lledal: No 'ns acaba de agradar.—X. Alsina y C.: Va molt bé; gracias.—J. R. (Vilassá de Mar): No es del género que nosaltres preferim, y además temém que poguessen venir reclamacions.—J. Ll. (Cervelló): No 'ns convé entrar en assumptos que podian promoure discussions personals.—Mr. Eugon: L' article no 'ns fa 'l pes; la poesia una mica arreglada de forma podria anar.—Un de Castell d' Aro: Queda acceptat lo ters de silabas: lo demés no fa per casa.—R. Manso: Va bé.—V. Padrós Vidal Idem.—E. M. i Giol: Idem.—Chelin: Es flu x.—A. Monticubellin L.: No va.—M. Jané Toca: neya: L' article está bé; per resultaria mes y gorós si sigües una mica mes concret.—E. V. P. (Miravet d' Ebro): Lo que 'ns comunica ja ho hem dit mes de una vegada. Unicament podém ocuparnos de fets concrets y que tingan novetat.

AVIS INTERESSANT

Están adelantantse los treballs del

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA
pera 1895

Escrit é ilustrat per distingits literats, pintors y dibuixants.

Contindrà hermosos cromos y preciosas é intencionadas caricaturas.

Preu 2 rals

Los corresponsals que no tinguin fet encare lo pedido, es perem se serveixin ferlo prompte.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA